Biblioteket.

Det rasslade av papper,
en viskning stundom hördes —
och jag lät boken sjunka.
Min tanke fjärran fördes.

Jag tänkte på det myckna,
som här i dammet gömdes,
som hårskat, lyst och bullrat,
till dess det dog och glömdes

På människor, som trodde
sig hela världen fylla
men nu som namn och nummer
stå glömda på en hylla.

På fiender, som kämpat
med livsvarm, stark förbittring,
och som ur graven ännu
förkunna hat och splittring.

Allt syntes mig så dammigt,
så småsint, tomt och öde! —
Jag reste mig att lämna
de döde åt de döde.

Men utanför i grönska
låg tyst och stilla parken,
med sus i trädens kronor
och solsken över marken.

Jag satte mig att drömma —
Hur enkelt, stort är livet,
som det ur skaparhänder
har blivit mänskan givet!

Mot själarna därinne,
som ännu, döda, strida,
mot viljornas förbistring,
som pina och som lida!

Jag såg mot skuggors lekar,
mot ljus, som drömmar väckte,
som kommo mig att glömma
vårt Kainsmärkta släkte.

Hugo Gyllander.

Telefonisten.

Översättning.

Brrr! Brrr! Brrr!

— Mätte den usla telefonen hängas! utropade Lorrimer.

Han var fullständigt ur humör denna morgon. Allt gick på tok. Och nu såg det ut, som om telefonen hade sammansvurit sig emot honom — i alla fall telefonisterna. Hans röst blev alltmera ilsk.

— Jag önskar, sade han, när ringningen i örat äntligen hade tystnat och utbytts i telefonistens arga stämma, jag önskar, att en ung flicka verkligen kunde sköta sitt arbete ordentligt. Ni borde skämmas för er själv.

— Om ni vore gentleman, så skulle ni förstå att hålla mun, snäste telefonisten av honom och ringde av i örat igen.

Det var för mycket för Lorrimer. Han var icke elak av sig, men nu hade så mycket uppretat honom, att han icke kunde styra sig. I nästa ögonblick hade han sprungit upp, slagit sig ner vid skrivmaskinen och knackat ner ett brev till kontrollören vid telefonstationen, så att det sjöng i tangenterna. Det blev ord och inga visor. Telefonistens "högst klandervärda uppförande" klarlades här med både starka och hårda ord.

Tre dagar därefter, när en mycket välvillig recension över hans senaste bok fullständigt sopat bort hans dåliga lynne, mottog han ett ursäktande brev från telefonkontrollören, som även meddelade, att telefonisten i fråga nu blivit avskedad för forseelsen.

Lorrimer var mycket impulsiv. Och nu kände han, att något måste göras snart. Han sprang ut på gatan, och inom få sekunder var han på väg till telefonstationen. Han träffade kontrollören genast.

— Jag beklagar mycket, sade denne, men det är omöjligt att taga flickan tillbaka. Det är inte bara mot er hon varit ohövlig, vi ha under de senaste veckorna fått en hel del klagomål mot henne.

— Men det var jag, som först miste humöret, förklarade Lorrimer ivrigt.

— Det hjälper inte. Vi kunna inte göra saken ogjord. Från vår sida är den utagerad.

— Nå, men giv mig då åtminstone hennes adress, så att jag kan få bedja henne om ursäkt.

— Det går heller inte, sade kontrollören. Det är emot reglerna.

Lorrimer svängde om och rusade ursinnig ut ur kontrollörens rum. Men ute i trappan hörde han plötsligt någon ropa på honom sakta. Han vände sig om och stod framför en ung flicka, som han sett inne hos kontrollören.

— Jag vet, att jag bryter mot reglementet, viskade hon, men jag kan inte hjälpa det. Här har ni hennes adress.

Och innan Lorrimer hunnit yttra ett enda ord, var hon åter försvunnen.

Han tittade ner på papperet, hon stuckit i hans hand. Där stod: Miss Romaine, X-gatan.

En gammal vänlig dam öppnade i X-gatan, när han ringde.

— Om miss Romaine är hemma? Jo då, var skulle hon annars vara? Hon har ju mist sin plats vid telefonen, stackare. Kom in, ni är en av hennes vänner, kan jag förstå.

Lorrimer tvekade. Han kunde ju knappast kalla sig en vän. Men kvinnan väntade inte på svar utan fortfor outtröttlig:

— Ni ser i alla fall snäll ut, och den stackars miss Romaine behöver sannerligen någon som muntrar upp henne nu. Hon har ju på sista tiden haft så mycket penningebekymmer. Hennes bror låg ju så länge sjuk, som ni väl vet...

Lorrimer skyndade sig att nicka bekräftande.

— Och sedan, när han dog, så fick hon ju så mycket utgifter. Och så mitt upp i alltsammans miste hon sin plats. Hon berättade, att det var en förfärligt rå och hjärtlös karl, som rädde för det.... men ni ser så illamående ut! Är ni sjuk?

Lorrimer kände sig verkligen illa till mods men skyndade sig att lugna kvinnan. Det var ingenting farligt alls!

Nu förstod han så väl, att det var för sina penningbekymmer, som hon haft så svårt att hålla humöret uppe. Hur skulle hon kunna vara vänlig, när hon var så olycklig? Lorrimer klandrade sig själv så, som han väl aldrig gjort, för sin grymhet att anmäla henne.

I detsamma hörde han någon öppna en dörr i andra våningen, och när han tittade uppåt, såg han en flicka titta ut genom dörren, som nyss öppnats.

— Beatrice, flämtade han. Beatrice!

— Jag heter inte Beatrice, sade flickan med ett trött leende. Jag heter bara Maj. Ni vill visst tala med mig?

— O ja! utropade Lorrimer.

Med dröjande steg gick hon ned för trappan.

— Jag har kommit för att bedja er om ursäkt, sade han och förklarade situationen.

— Kan ni förlåta mig för vad jag gjort er? frågade han, när han slutat.

— Det gör detsamma, sade hon lågt. Det var mitt fel lika mycket som ert. Jag miste fattningen, och det får man inte göra.

Han gick närmare henne.

— Lyckligtvis finns det ett sätt för mig att gottgöra saken, sade han glatt. Vill ni förtjäna tusen kronor?

Miss Romaine ryckte till och såg stort på honom.

— Det var en fråga, sade hon så med ett osäkert skratt.

— Kom då, utropade han muntert, tog henne i handen och störtade på dörren. Miss Romaines värdinna stod bara och gapade efter dem.

När de sutto i en bil, stammade miss Romaine:

— Men.... men.... vart för ni mig?

— Lorrimer skrattade pojkaktigt och övermodigt. Han var så förtjust över sin idé.

— Men ni vet ju inte, vem jag är, utropade han beklagande. Här är mitt kort.

Hon tittade stort på ett visitkort.

— David Lorrimer, läste hon högt, den berömde författaren! O, jag har läst alla era böcker. De äro så utomordentliga!

Lorrimer kände sig stoltare än över den mest berömmande recension.

— Kom, Beatrice, utropade han, kom genast. Nu ska ni få se, ni ska få se...

— Inte fråga — inte fråga, sade han muntert, bara vänta.

Han drog henne med sig uppför två trappor. På en dörr, där det stod "Septimus Paradyne," knackade han våldsamt.

Flickan flämtade av förvåning.

— Paradyne, Paradyne, är det den store konstnären?

I detsamma gick dörren upp, och framför dem stod en jättelik man i vit målarerock. Hans ögon föllo ögonblickligen på miss Romaine, och då slog han ihop händerna av förtjusning.

— Beatrice, utropade han, kom in Lorrimer, jag visste, att du skulle hjälpa mig.

Miss Romaine nickade.

tveksamt över tröskeln. Det var så mystiskt alltsammans.

— Jag har äntligen funnit henne, log Lorrimer förnöjt. Nu får du ordna saken med miss Romaine själv.

Full av förvåning följde hon dem in i rummet.

— Vad är det fråga om? frågade hon äntligen oroligt.

— Å, svarade Lorrimer, det är Paradyne, som behöver en modell för sin tavla av Dantes Beatrice. Han vill ge tusen kronor för en sådan modell, och nu kan han inte få en bättre än er, om han så sökte över hela jorden. Och Lorrimer skrattade förnöjt.

— Vill ni sitta för mig? frågade konstnären med bedjande röst.

Miss Rohaine nickade.

— Det skall bli mig en stor ära, sade hon.

Tre månader senare kom Lorrimer på visit till Paradyne.

— Tavlan är färdig, sade Paradyne. Det är ett gott stycke arbete, om jag får säga det själv... Tror du hon vill fortsätta med att stå modell för mig?

— Det tror jag inte, svarade Lorrimer glättigt. Ser du, i går kväll lovade hon att gifta sig med mig.

— Ah, utropade Paradyne. Mina gratulationer! Då ska jag måla er båda och ge er tavlan som bröllopspresent. Ursäkta mig ett ögonblick, den usla telefonen är väl det värsta ting, som finns. Nu ringer den ju som besatt.

Lorrimer log.

— Du pratar, sade han. Telefonen är den mest underbara inrättning, som finns.

Vid nästa val i Nebraska funderar man på att medelst referendum få antaget ett amendement till konstitutionen oc avskaffandet av statssenatet.

Skördebrev från Saskatchewan.

Den 8 aug. lamnade vi Winnipeg: en gång på fyra man, med Alberta o. harvesten som mål för vår resa och med själarna fyllda av ljusa förhoppningar angående delaktighet i den sekinernas mångfald, som snart skulle regna över det landet Canada. Biljetterna voro lösta till Camrose och representerade åtminstone för undertecknads del nära nog hela den förmögenhet, som letat sig väg till min kroniskt magra plånbok, under en sommars vistelse på denna kontinent. Om resan till Camrose är ej mycket att säga. Alla, som bygga och bo i detta land, ha väl skådat prärien och veta, vad den bjuder ett naturälskande sinne: det vita solskenet över en gråbrun moder jord, vars eviga strävan tycks vara det släta, det flata, vart man än vänder blicken, och med en blågrå himmel välvd som en ostkupa över det hela, skyddande denna naturens prosa för den poesi, som lever och andas i den övriga världen. Den omväxling i perspektivet, som bjudes ögat, fångas ivrigt, och en på bakbenen sittande fet och dumt förvånad hare eller kanin betraktas med det intresse, som flickan röjde, då hon yttrade vid åsynen av en giraff: "Så'na där djur finns då inte!"

Inom Albertas gränser och landet mera kuperat, och vid framkomsten till Camrose kunde man konstätera en trevligare by, där naturen var mera i harmoni med vad som "går an," enligt nordisk uppfattning, och där aspskogen klädde höjderna gröna runt om staden. Så voro vi då framme. Med en lättnadens suck placerade vi vår ambulerande egendom i väntsalen och företogo en rekognoscering angående arbetsmöjligheterna i detta settlement, där norrmännen dominera i allt och alla. Vi kommo naturligtvis för tidigt hit upp. Almanackan utvisade den 11 augusti, och harvesten beräknades taga sin början först om tre veckor. Tre veckor! En tidrymd stor nog att både svälta ihjäl och bli begraven på, om försynen ej trädde hjälpande emellan! En sammanslagning i kommunistisk anda av tillgängligt kapital visade som resultat, att möjligen två av oss kunde befraktas till Edmonton i mening att därifrån ordna möjligheterna för expeditionens fortsatta undersökningar av den canadensiska arbetsmarknaden. Det var i detta ögonblick, som "försynen" ingrep och sände en person i vår väg, som skulle klara dilemman för oss. Och denna person var en svensk präst på platsen, nämligen pastor Grönberg. Vi svenska socialister, som för länge sedan gjort upp räkningen med hemlandets himmelska ambassadörer, hade alltså här mött vårt mene tekel. Detta var ögonblickets första instinkt, då pastor Grönberg bjöd oss till sitt hem för att resonera om situationen. För egen del vädrade jag bön och en sentimental erinran om det fördömda stoff, som urviljan format och gett begreppet människa. Efter en ofrånkomlig notering av det inre skuldkontot beslöt jag emellertid att finna mig i allt och framför allt "holde kjeft," som norsken säger. Den dagen blev det emellertid mera talat, än vad som på mig ankommer, skett på länge. Pastor Grönberg var av ett annat virke än de herrans tjänare, som förföljt den svenska ungdomen för det de sålt Stormklockan samt bildat ungdomsklubbar och studiecirklar. Pastor Grönberg var, efter vad jag kunde finna, den moderne representanten för en praktisk o. lavnadsglad kristendom. Han var filosofiskt beläst, och vi hade en av de intressantaste diskussioner, man gärna kan räkna med man och man emellan. Född i Amerika, hade han dock en ovanligt stor kännedom om svenska förhållanden, och detta vetande passade han på tillfället att utfylla. Han meddelade oss, att ärkebiskop Söderblom väntas på besök till Amerika, och vi återgäldade nyheten med en biografi över denne, den svenska kyrkans store man och diplomatiske ledare — en biografi, som var enbart hedrande för ärkebiskopen, när den kommer från svenska socialister. Vi skildes den dagen från pastor Grönberg med en känsla av trevnad och tillfredsställelse, och denna ökades endast, då vi dagen efter genom G:s förmedling sattes i tillfälle att sammanträffa med prof. Solhiem vid Camrose högskola. Prof. Solhiem hade arbete på hand åt oss alla fyra, om vi ville göra en resa till Netherhill i Saskatchewan. Antaget. Men icke nog med det, han förskotterade även våra biljetter, och denna dag embarkerade vi åter på tåget för att företaga en resa på ett dygn till södra Saskatchewan.

I skrivande stund sitter jag bekvämt nedslagen i en havreskyl med skrivdonen i knäet och en strålande septembersol över prärien. Bostaden, en s. k. kabyss, erbjuder inga utsvävningar i fråga om rum och bekvämlighet, när det gäller mitt journalistiska yrke, varför jag valt denna plats, där man åtminstone ej behöver befara den nervositet, som har den störda arbetaren till sin oharmoniska pappa. Vi ha nu arbetat i Netherhill i sju veckor och under det bästa bland skördeväder. En dags regn på sju veckor, det är alltsammans. Idealiskt, eller hur? Detta i synnerhet för farmare i denna trakt, som inhösta en verkligt god skörd i år. Man erhåller emellan 35 och 50 bushel vete per acre. Under stackningen arbetade jag hos en svenskfödd farmare vid namn Edvard Croner. Denne man började sin verksamhet här för cirka femton år sedan och är nu ekonomiskt sett på den säkra sidan. Han brukar en sektion jord, har byggt utmärkta hus, bl. a. ett stall, som är en prydnad för trakten, och har funnit ett gott och härligt vatten på 360 fots djup. Croner var en bra och rättrådig karl och gav mig och min arbetskamrat i stackningen ackord på 50 cents pr acre, då övriga betalte 40 cents för samma arbete. I Croners hem trivdes man gott, och när dessa rader nå honom, så må han mottaga min erkänsla och tack för hyggligt bemötande. Tröskningen har nu pågått ett par veckor, och vi ha nu samlats hos en annan svensk efter att ha varit åtskilda sedan resan från Camrose. D. v. s. det sällskap eller den expedition, som höll på att misslyckas på grund av kapitalbrist å nämnda plats. — Nu kommer vännen Gust Byqvist till skylen och vill läsa vad jag skrivit. "Hälsa Hildur," — säger han. All right — nå dessa rader Hildur, så må det alltså vara hänt!

Det är smått om svenska farmare i denna del av Saskatchewan. Utom Croner finnas här två till, nämligen Erik Wickberg och E. Jakobsson. Det är hos Wickberg vi för närvarande arbeta; han äger ett nytt tröskverk för säsongen, och jag tror mig våga påstå, att han är lika nöjd med oss, som vi med honom. Han planerar sitt tröskningsarbete på en tid av sex veckor, varpå vi återkomma till Winnipeg, dess glädje och sorg. Byqvist och Revelj fortsätta omedelbart resan, och det på verklig långsökt; pojkarne gå nämligen hem till Sverige igen, Byqvist efter en fyraårig vistelse här, och Revelj efter en semestertripp på två månader.

De komma tillbaka till Sverige i god stund, enligt senaste underrättelser är den ekonomiska depressionen vikande för bättre tider och arbetsmarknaden redan nu god. Och då slutet är gott, är allting gott, heter det, och då nu solen går ned efter en vilodag med "möen mad och god mad" och en lusttur till staden Kindersly i bil, så bör även jag sluta dessa rader.

Havrestacken, Netherhill, Sask., d. 23 sept. 1923.

Lilltusan & Comp.

"Dödsviskningar."

I "Family Herald and Weekly Star" för den 18 juli detta år förekommer en märklig artikel under ovan nämnda rubrik, skriven av någon framstående man i östra Canada. Författaren till artikeln i fråga har icke undertecknat sitt namn.

Artikeln i fråga begynner med att förklara, att "det gives tillfällen, då det är ett brott och landsförräderi att vara tyst, då det som varje intelligent person vet men viskar till dem som man har förtroende för måste utbasunas från hustaken, om folket skall väckas och inse den fara, som hänger över dem." Vidare säges i artikeln, att: i våra dagar talar man i de rum, där styrelser för stora korporationer möta, på kontoren, där de stora finansintressena hava sina säten, i de exklusiva klubbrum, där sådana män möta, vilkas uppgift det är att känna till vårt lands finansiella ställning,— på sådana platser säges något som gäller livet av vår nation, och dock äro Canadas folk lämnade i okunnighet om denna fara, som hänger över dem."

"Ett sådant handlingssätt" (att vara tyst under sådana omständigheter) "kan vara ursäktligt under en despotisk styrelseform, men icke under en demokratisk. Det är endast folket självt, som kan rädda sig självt. De kunna icke räddas ovan ifrån" (av de högt besutna, mäktiga och rika). "Varje kamp för trygghet och rätt, som vinner under demokrati, är en kamp av soldater" (icke blott av generaler och officerare). Kampen må kämpas av folket självt, men för att vinna seger så måste soldaterna veta, att striden måste utkämpas" (vad de kämpa för, och vem de hava att kämpa emot, och huru att kämpa striden).

"Detta outsägliga" (som man är så rädd att öppet uttala), "vilket gäller vår nations liv eller död, är det faktum, att **fastän det nu är nära fem år, sedan kriget slutade, så växer nationalskulden** med hundratals miljoner, — — och att våra järnvägar, vilka äro byggda för att tjäna 20 miljoner," — gå med miljontals dollars förlust — "some ruinous rates" — — och att **"om detta får fortsätta, så är Canada dömt till finansiell undergång inom 25 år!** Det är detta, som man söker att dölja, men som det canadensiska folket har full rätt att veta." "Vi kunna icke fortfara att rusa framåt mot detta bankrutta tillstånd och tänka oss undkomma."

"Vad kommer att följa på ett bankrutt tillstånd? Repudiation eller annektion. Vi må söka krypa ut eller sälja ut.

"Tiden är inne för drastisk handling. Då fallet är inom synhåll, så kunna vi icke längre hålla på och krångla med maskinpolitik. Det ena partiet följer på det andra och intar maktens rätt, och de löften de ge folket ges blott i avsikt att förgätas, så snart de komma till makten. Rutinberidna politiker komma och gå till sina platser, hanterande dessa rödhetta frågor med en lättsinnighet och hårt inbiten liknöjdhet, som om de vore män, för vilka deras offentliga liv och tjänst vore en affärssak. De synas icke inse, att kriget och dess följder betyda något eller affekt a deras familjära 'job.' De leva mentalt långt tillbaka i forntida dagar — då landet hade små utgifter, ringa skuld, ja, till och med överskott."

Dessa män skola oundvikligen driva statsskeppet på klipporna, om man låter dem hålla på. De äro kanske döda, då skeppsbrottet kommer, men det är deras likgiltiga ledareskap, deras oförmåga att resa sig för att förebygga krisen, deras spelande, medan Rom brinner, som kommer att utgöra orsaken till statsskeppets undergång."

"Det publika livet synes icke hava en enda man i dag med mod och framtidsblick, och som äger folkets förtroende till den grad, att han kunde vara utrustad för att rädda landet från undergång."

"Dock finnes det män i framstående positioner, vilka äro av sådant material, att de kunde bliva nationens räddare. Men det sorgliga är, att i våra dagar så finna vi, att dessa män synas icke vilja ställa sig i det allmännas tjänst. De gå in i affär, finansaffärer, transportationsaffärer o. in i de lärda professionerna.

Men i en tid sådan som denna, då nationen står i fara inför en kris, så må vi gräva ut dessa män, vi måste tilltvinga oss deras förmågor, mod, framtidsblick, statsmannaskicklighet.

Canada behöver män med mod att möta faran. Om vi kunde finna en grupp av medborgare, som voro gripna av känslan och ansvaret att förebygga den hotande faran, som ägde mod att taga itu med den långa striden med allvar och passion och med föresatsen att Canada skall förbliva canadensiskt och brittiskt för all framtid, då äro vi övertygade, att folket skulle stödja dem.

Framgång skulle kröna en sådan grupp av kämpar, endast om de begynte med att vara ärliga mot folket. De måste våra att säga nakna sanningen. Då det är fråga om ett bankrutt tillstånd, så må de låta folket veta det. Om det är fråga om "annoxation," så må de icke säga 'reciprocity.'

De måste också genomdriva en uppfostringskamp. För närvarande är folket bedövat med droger, som tidstjänande politiker ha ingjutit i dem— 'soporific political cajolery.'

Det råder en föreställning, att fastän det nu synes mörkt, så komma vi dock att vinna seger på grund av våra outtömliga naturresurser, vår unga friskhet och styrka som ett folk och vårt rekord att kunna slå oss igenom, och vi skola, om vi kämpa, som våra fäder gjorde, och hålla i, som de gjorde, om vi äro tålliga och lida umbäranden, som de, men **vi behöva det rätta slagets ledareskap** för en sådan kamp, ledare, som predika privat driftighet och allmän sparsamhet, sådana, som kunna övertyga Canadas folk, att de hava ett land värt att lida martyrskap för, sådana som våga att riskera temporärt nederlag (politiskt nederlag), sådana, som vilja hålla i, till dess att Canada återvunnit balansen, betalande sina skulder och levande efter sina tillgångar."

"Sådana ledare vilja bringa in immigranter, sak samma vem och vad som står i vägen, de vilja nedskära extravagant järnvägsutrustning in på bara benen; de vilja bygga upp Canadas industri med varje medel, som finns att tillgå; de vilja kämpa för Canada och alla de privilegier, som Canada garanterar sitt folk.

"Och de komma att få sin slutliga lön. De komma att stå sida vid sida med förbundsfäderna såsom ledare av ett förlorat hopp, vilka hava brakt folket tillbaka från förstörelsens brant."

Så lyder i huvudsak denna märkliga artikel. Senare skola vi skärskåda densamma. **N. J. L. Bergen.**

När farsan å jag snacka politik.

Uppteckna för S.C.T. av E. Cantzler.

Berättat av Svettiga Fredde.

— Då finns välan annat å babbla kring än politiken, tycker ja, förresten va "långt in i grötheta" (som Jonson säjer) angår då ens egen köttsliga farsa, va politikussarna i Ruhr å Fransland rör i för medikamenter, å va en Illiad Georgson (eller va han heter) gör för ena lamiga fakter. Men farsan ska regera politik, om åsså fader vår å hela himlaskrotten kommer nerdansandes eller nerjassandes eller alla fallande löv eller på nåt anna snärjigt å småtrevligt vis. Well! En kväll, när farsan som bäst höll på å tugga på den där politiska Rurkoåperasjonen, så tänkte ja: (tyst förståss): "Då va min oskyldiga själ en svetti en å snacka, då blir väl ingen annan råd än att en får ta å ge han bräckan."

"Å håll i mej, håll i mej," häppa ja opp å kvinta," va vet väl farsan om politik! Farsan skulle ha mina instinkter, då vore då nå' komma mä."

Då tappa farsan andan för en halv minut, å då tog ja tillfället i akt, röt till så take' gick i våger en hel kvart efteråt: "Nå! Inte komma mä politik, så ja har en aning om et, för har ska ja upplysa om, att då å en å annan, så ha reda på sej, å som å trimmad å "bita" bå Hjalmar Branting å Nationernas förbund å Poinsaren, å alla dom där skränfana, å artonde momanget å predikant Cälihuve å hela sjäsen."

Farsan va fortfarande så överväldigad av min snackfärdighet, att han satt å kippa efter luft. Han såg faktiskt ut, som om han sväljt en abborre mä stjärten före eller nätt annat lika nosigt.

Sen dillar ja väl en hel halv timme om allt mellan golv å tak, bå politik å rashygien å humbugsmedicin, totalförbud å folkrykterhet å bålsbevism å niggerboxning å göteborgsutställningen å hammarbymorde å tyska markens fall (alldrig har nån sett marken falla här i Sverge inte) å musolina å alla annra liner, å allt annat mellan himmel å jord, som människan inte har den blåvitaste aning om.

Då steg farsan opp å kasta ut mej, då å hans patentpolitik, när han blir svarslös. —

(Rätt uppteckna' intygas.)

Den enes död, den andres bröd. Virkesförsäljningen från Stillahavsnordvästern kommer att storligen ökas på grund av katastrofen i Japan, enligt vad virkeshandlare här förutse. Efter den stora eldsvåda i Yokohama 1919 ökades virkesexporten på västkusten ofantligt och upphjälpte virkesaffärerna under 1920, då den inhemska marknaden var klen till följd av att uppsvinget efter kriget då föll ihop. Efter den tiden har Japan visserligen begagnat stål och betong mer i byggnader än förut, men som förödelsen är så stor, som det uppges, så kommer mycket virke att behöves för återuppbyggandet.

San José de Cabo, en liten fiskarby å nedre Californias kust, har översvämmats av en tidvåg. Flertalet av de 500 invånarna lyckades rädda sig.

I republiken Chile har en medlem av deputeradekammaren, demokraten I. C. Ramirez, skjutit och dödat senator Tenon Torrealba i en av kongressens korridorer samt strax efter dödet dödat sig själv. Mördaren var senatorskandidat för nästkommande politiska val.

Judarne över hela världen fira i dessa dagar sitt "Rosh Hashanah" eller nyår, med början i måndags, den 10 september, genom att fira gudstjänster i sina synagogor, och de rättrogna judarna äro sysselsatta med böneceremonier, som fortgå till den tolvte september vid solnedgången. Enligt de gängse judiska traditionerna är detta det 5,684 året efter världens skapelse.

Slagskeppet "Texas" och stålfartyget "Seafarer" kolliderade utanför Point Arguello, Calif., den 13 ds. Intetdera fartyget skadades allvarsamt.

Premierminister Sjiva av Portugal var f. v. utsatt för ett mordattentat. Försöket misslyskades emellertid. Attentatsmännen voro syndikalister.

RICH IN VITAMINES

MAKE PERFECT BREAD

Robin Hood Flour

Den högsta kvalite
och mest ekonomiska

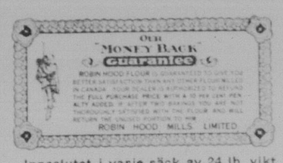

Innesluttet i varje säck av 24 lb. vikt eller däröver

ROBIN HOOD MILLS LTD.
MOOSE JAW, SASK. CALGARY, ALTA.

Skandinavisk Färg- och Tvättinrättning

Fjädrar, finare dräkter och hushållsartiklar färgas och rengöras. Fullständig uppsättning av modärna maskiner. Särskild Mail Order avdelning. Skriv på svenska eller engelska.

DUBOIS LIMITED
B. J. LINDAL, Mgr.
Phone A 3763 276 Hargrave St.
Wir Man.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna ordningar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

J. J. JOHNSON
Dam- och Herrskräddare
264 Main St. South, Tel. A8484
Winnipeg, Man.
Garanterad Blå Serge Kostym—$50.00

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRÅ

giver GRATIS upplysningar om förhållandena för farmarbetare, hantverks- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, platser som önskas, land till salu, priser på land, fritt homestead land etc., etc.

Förfrågningar från Sverige och Förenta Staterna besvaras av

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRÅ
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.